

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inedité, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inedité), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

V dnešním pořadu vám představujeme závěrečný díl z dvoudílné série o pozoruhodné ineditce Marii Domenice Lazzeri, římskokatolické svaté, také známé jako Požehnaná Meneghina a Služebnice Boží. V programu z minulého týdne jsme zjistili, jak Maria, narozená v r. 1815 v Caprianě, Itálii, žila normální, šťastný život, dokud jí nebylo téměř 14. Po nečekaném skonu jejího otce se u mladé dívky projevila neznámá nemoc, jež ji učinila slabou a křehkou. Pak, když jí bylo 19, onemocněla Maria Domenica další nemocí, která ji zcela upoutala na lůžko. Začala jíst a pít stále méně a méně. Následujícího jara přestala přijímat veškerou fyzickou stravu mimo Nejsvětější svátosti. Poté, co přestala konzumovat fyzickou stravu, byla Maria požehnána stigmaty. Každý čtvrteční večer a páteční ráno, se na jejím čele objevily rány, které jako kdyby byly způsobené, neviditelnou „trnovou korunou“, a na jejích rukou a nohou vznikly

krvácející rány.
 Avšak každého pátečního odpoledne se vrátila zpět do normálního, zdravého stavu. Mezi lety 1836 a 1848 se Mariina schopnost žít bez jídla a tekutin dostala do širšího povědomí. Někteří lidé, jež byli svědky její nemoci, stigmat, a fyzického utrpení publikovali články v několika evropských zemích. Lékařští specialisté, biskupové, arcibiskupové, a další svědčili o jejích zvláštních schopnostech a považovali ji za svatou. Význační lidé z Itálie, Francie, Anglie a Austrálie přišli, aby vzdali poctu Marii a její sestře v jejich skromné chýši. Mezi návštěvníky byli hrabě Shrewesbury, arcibiskup Sydney, a Antonio Rosmini. Vážení lékaři, stoupenci jiných náboženství, filosofové, a mnozí další také přišli, aby byli svědky zázraku ženy, jež nejedla ani nepila, a jež byla požehnána stigmaty. Všichni hosté opouštěli její příbytek s většími pocity klidu, přesvědčení o svatosti této ženy. Po následujících 13 let žila Maria nadále bez přijímání stravy a tekutin a zažívala

každý týden stigmata.
 V létě roku 1847 ji navštívili tři učenci z Oxfordu: Pan Thomas William Allies (rektor Launtonu, Oxfordshire) a jeho přátelé pan J.H. Pollen a pan J.H. Wynne. Pan Allies napsal několik dopisů o Marii, ty byly později publikovány. Popisovaly jeho pozorování. „Záležitosti v jejím případě, jež jsou mimo a v rozporu s přirozeností jsou tyto:
 Zaprvé: Po třináct let nejedla ani nepila, vyjma přijímání malého sousta hostie, kterou přijímá jednou či dvakrát týdně.
 Zadruhé: Na rukou a nohou, zevnitř i zvenku, má zranění našeho Pána; po obou stranách ztéká krev; zda jdou zranění skrz není známo; a na levém boku je také krvácivé zranění.
 Zatřetí: Na čele má, jak jsem viděl a popsal, a věřím, že kolem celé hlavy, znamení trnové koruny; množství vpichů a rudý pruh, jako by ji něco tlačilo na hlavu.
 Začtvrté: Ze všech těchto zranění nyní teče krev,

a v průběhu 13 let tomu tak také bylo, pravidelně, a v časných hodinách pátečních, a pouze v ten den.“
 Navzdory svému zjevnému utrpení a silnému krvácení každý pátek, Maria nevyhledávala žádnou lékařskou péči. Reverend Thomas Allies dále poznamenal: „Nic nemůže být prostšího a přirozenějšího, než způsoby jí a její sestry. Jejich chatrč je vždy otevřená. Domenicu je možné vidět z blízka, vše mimo dotýkání a manipulace. Vskutku kolem té pohovky se člověk instinktivně chová s úctou.“
 Poté, co přestala přijímat stravu a tekutiny, začala Maria Domenica procházet několika dalšími změnami. Téměř okamžitě již neměla nadále potřebu spánku, vlastnost běžná u breathariánů. Čím méně lidské tělo spoléhá na materiální zdroje pro získání živin, tím méně stresu tělo zažívá; proto o to méně odpočinku tělo potřebuje, aby opravilo škody způsobené v průběhu fyzické námahy. V souladu s tím Maria Domenica Lazzeri nespala posledních 13 let

svého života.
Také se u ní objevilo několik nadpřirozených schopností. Mohla najednou hovořit jazyky, které nikdy předtím nestudovala. Dokázala předvídat jinak neznámé události, aniž by byla informována o souvisejících okolnostech. Maria také získala povědomí o rozhovorech, které se udály daleko od jejího domova, zatímco ležela na lůžku, izolována od lidí a situací, kterých se to týkalo. Například, ačkoliv byla neschopná zúčastnit se shromáždění věřících, dokázala slyšet a pak opakovat kázání, která dával kněz v kostele. Její schopnost slyšet na dlouhé vzdálenosti byla také potvrzena jejím sousedem, seňorem Yorisem, který uvedl: „Povím vám kuriózní případ pronikavého sluchu Marie Domenicy. Já a moje žena jsme ji jednou šli navštívit: když jsme byli 72 nebo 90 metrů od jejího domu, pošeptal jsem své ženě, aby šla tiše, abychom ji mohli překvapit. Udělali jsme to tak, ale k našemu údivu nás přijala s úsměvem, se slovy, že jsme jí nepřekvapili a s narážkou na přesně ta slova, jež jsem použil.“ Na požehnaného Johna De

Nepomuceno Tschiderera, biskupa Trenta, zapůsobila Mariina schopnost žít bez jídla a vody, stejně jako její požehnání stigmaty tak, že ji navštěvoval pravidelně. Zaznamenal další neobvyklou schopnost, jež Maria obdržela poté, co přestala jíst a pít. „Maria Domenica, která se na své posteli nemohla hýbat bez strašlivého utrpení, zmizela. Již nebyla k vidění, ne v posteli, ne v pokoji, ne v domě, ne ve sklepech. Zmizela, tělo i duše. Po 8 a půl dnech se náhle znovu objevila ve své posteli, v obvyklé poloze, v níž obyčejně byla. Zmizela daleko odsud, velmi daleko, vidíc v mrknutí oka – při svém odchodu, stejně jako návratu – hory a kopce, jež se rozprostírají po rozlehlých končinách.“ Maria sdělila biskupovi, že byla na těchto cestách přepravována anděli. V průběhu několika následujících let Maria zmizela ze své postele ještě několikrát, objevujíc se ve vesnicích Coldaro či Tschersms, kde byla viděna,

jak se modlí po boku Marie von Moerl a Crescenzii Nierklutsch, dvou dalších žen v diecézi, jež také měly požehnání stigmat. Lékař Marie Domenici Lazzeri, Dr. Leonardo Cloch, zaznamenal další neobvyklý dar. Pozoroval, že měla takovou vnitřní čistotu, že se nemusela mýt. Bylo hlášeno, že ačkoliv každý týden silně krvácela ze stigmat, Mariiny šaty a pokrývky zůstaly neposkvrněně čisté a bílé. Jakmile zprávy o jejích pozoruhodných schopnostech vešly ve známost, začaly Marii navštěvovat davy lidí ze všech koutů. Nakonec si místní biskup uvědomil, že Maria Domenica potřebovala samotu. Následně pak zavedl přísná opatření pro navštěvování jejího příbytku. Poté ji také sám zřídka navštěvoval osobně, ale zůstal s ní ve styku skrze dopisy, a pokračoval v zaznamenávání jejího postupu. Požehnaná Meneghina, jak byla láskyplně zvána místními lidmi, byla vděčná za jeho zásah v její prospěch, neboť si přála strávit svůj čas v meditaci,

přemítání a modlitbě.
Dlouhá, bolestivá nemoc,
kterou Maria Domenica
Lazzeri dostala,
když jí bylo 19 let,
nikdy nepřešla.
Zůstala upoutána na lůžko
až do své smrti
v lednu 1848.
Stravu ani tekutiny
nepřijímala po 14 let.
Když Maria zemřela,
bylo jí 33 let.
Stejně jako tomu bylo
u mnoha jejích dalších
vhledů,
Maria věděla předem
datum, kdy měla opustit
tuto úroveň existence.
Neboť prožila
stovky ukřižování,
vešla Maria ve známost
jako „Žijící krucifix“
či „Nářky Capriany“.
Její odchod
byl oplakáván
mnoha lidmi,
kteří poznali,
milovali a uctívali
tuto svatou bytost.
Aby měli lidé čas
vzdát jí poslední poctu,
Mariino tělo bylo
pochováno až po 7 dnech.
Ale ani po té době
se její tělo
nerozkládalo,
a při kremaci
bylo hlášeno,
že její tělo vonělo
jako květiny.
Mnohé z vlastnictví
Marie Domenicy, jakožto
ctěné svaté osoby,
bylo uchováno.
Od té doby byla
katolickou církví
formálně uznána
za svatou.
4. dubna, 1995,

začal arcibiskup
Giovanni Maria Sartorio
procedury blahorečení
a v roce 2000
jí římskokatolický Vatikán
udělil
titul svatá.
Vzpomínána jako
„Hodná Boha“,
Maria Domenica Lazzeri
ukázala, jak neochvějná
víra v Boží lásku
může zabezpečit
všechny naše potřeby.